

سرمقاله

سینمای ایران و جستجوی هویت گمشده انسان امروز



احمد مسجدجامعی*

سینمای ایران یکی از پرافتخارترین عرصه‌های ملی در حضورهای جهانی است؛ در حال حاضر هیچ جایزه و جشنواره معتبر جهانی نیست که سینمای ایران در آن مشارکت نداشته باشد. برای این حضور هم دو دلیل عمده به نظر من وجود دارد؛ یک دلیل به ظرفیت‌های فرهنگی و هنری ما برمی‌گردد که تاریخی است و در جهان ما را به عنوان کشور سعدی و حافظ می‌شناسند. وجه دوم هم این است که ظرفیتی مثل سینما که مجموعه‌ای از تکنولوژی‌ها را در خود دارد، می‌تواند روایت‌های تاریخی را به زبان امروز و متناسب با فهم امروز جهان بیان کند و من فکر می‌کنم باید این نقاط قوت را افزایش دهیم.

زمانی که وزیر فرهنگ و ارشاد اسلامی بودم، در یکی از سفرهایی که با جمعی از اعضای هیات دولت به خارج از کشور داشتیم اتفاقی جالب رخ داد. هم‌زمان با سفر ما، یکی از فیلم‌های ایرانی به نمایش گذاشته شده بود؛ یکی از مقامات کشور میزبان به سراغ ما آمد و از فیلمی که از سینمای ایران دیده بود تمجید کرد. نمایش

یک فیلم باعث شد که ما به عنوان سیاستمدار ایرانی احساس غرور کنیم.

سال و ماهی نیست که جشنواره‌ای در گوشه‌ای از دنیا برگزار نشود و البته حضور چشمگیر و پرفریق فیلم‌های ایران رونق بخش آن نباشد. سینما از شاخص‌ترین ابزار مدرن دنیا است که می‌تواند مایه آرامش و آسایش مردم باشد و یا عکس این مدار را طی کند، و سینمای ایران سفیر اخلاق اسلامی و آرامش برای مخاطبان خود در سراسر جهان است. جهان امروز جهان هویت‌های متنوع است و انسان امروز به تعریف مجدد خود نیاز روانی و اجتماعی دارد.

اگر سینما در برخی کشورها بال سیاست است، در ایران سینما بال اخلاق و معنویت و جست‌وجوگر هویت گمشده انسان امروز بوده، و راز جذابیت سینمای ایران در همین نکته نهفته است.

ما تاثیر خودمان را در عالم داریم که آن هم به دلیل عقبه تاریخی، تمدنی و آیینی است که داریم، اما ما هم باید با دنیا در ارتباط باشیم و چیزهای جدید بیاموزیم. همین سینما را از چه کسی یاد گرفتیم؟ نباید این‌طور فکر کنیم که همیشه ما برای عالم پیام داریم، البته داریم ولی عالم هم برای ما پیام‌هایی دارد که آنها را در قالب‌های مختلف بیان می‌کند و سینما یکی از آنهاست.

* وزیر اسبق فرهنگ و ارشاد اسلامی